

CAP

VERNELL

Nº 3 Capdepera-Cala Rajada Març 81

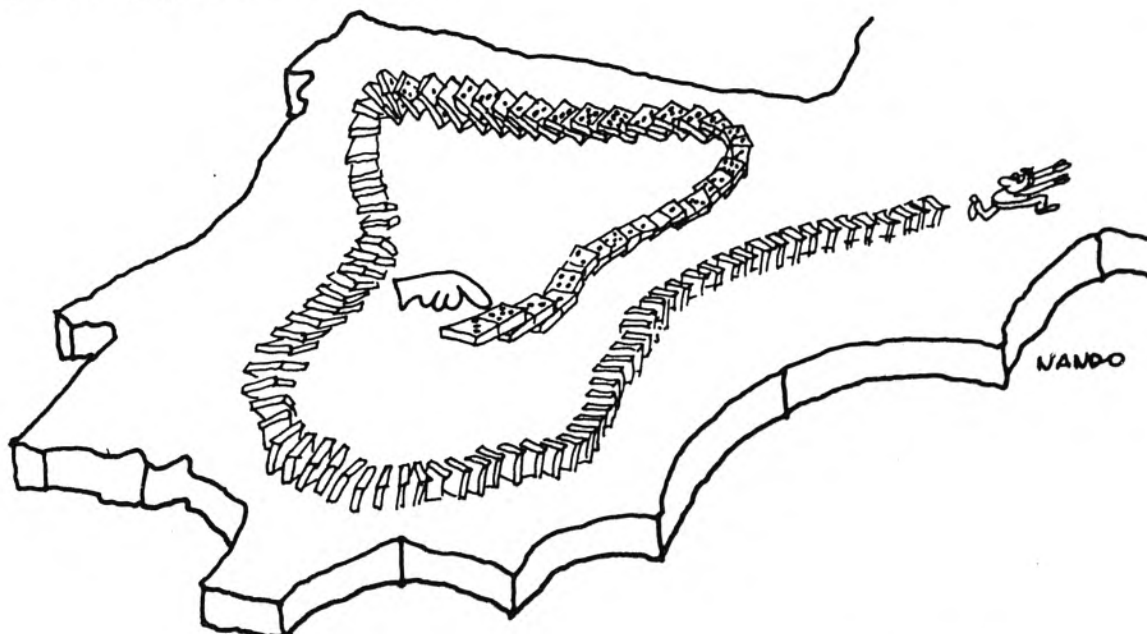
editorial

MOS HI HAN FET BEN A PROP

Tots hem pogut veure i sentir la fragilitat de moltes coses (poder dir les coses, autonomia, convivència en llibertat, constitució) quan el 23 del mes passat les pistoles nos tallaven s'alè. Diuen els optimistes que això haurà servit perquè tothom tregui lo millor que hi ha dins ell del sentit de la responsabilitat.

A molts nos ha fet pensar una mica en la situació local. És significatiu que els darrers "pes cap que crema" hagin tengut com a protagonistes les persones amb responsabilitats dins la política local. Tots els que ho hem volgut escoltar, en el carrer, en el café, en el ple, hem pogut sebre que més de dos projectes es fan malbé no perquè siguin dolents per al poble sinó perquè el qui ho han presentat pertencen a un partit o l'altre. En el nostre Ajuntament no hi han entrat les pistoles, però hi poden haver entrat els interessos privats o de partit. Lo que es duu entre mans és important i dèbil a la vegada, potser també aquí hi hauria de ressonar amb força la crida del Rei al treball en bé de la col·lectivitat. ¿On són aquells programes proclamats amb tanta vehemència en el "Recreo"? ¿Quins projectes s'estan realitzant a nivell local en aquests moments?. ¿Quan hem pogut veure donant-se la mà en un treball de poble els qui nos representen?.

No valdria plorar lo que s'ha perdut si des del més petit fins al més gran no nos hi arromangam en una tasca de cada dia, de tots, per al bé de tots. Per res voldriem que a la Sala hi entràs un "Tejero" però estam ben segurs que si el poble no s'hi sent dedins serà el mateix poble amb els seus vots el que trobarà la manera de pegar un cop de timó.

pes cap que crema

El "Cap" que vos presentam avui més que cremar put. Basta passar, fins i tot en l'hivern, pel pont d'Artà perquè dins el cotxe tothom sospiti de tothom. La segona vegada un ja sap les aromes d'on vénen. Tot podrà ser xistós mentre no compareixi el còlera. ¿Es dirà lo mateix llavors?

Hem preguntat: ¿Què penses de l'adjudicació de 15 milions de pessetes per a il.luminar Sant Salvador d'Artà mentre no tenim depuradora d'aigües brutes?

—JAUME MOREY: Batle d'Artà.

—Comprenc molt bé que la publicació d'aquesta notícia hagi creat uns malentesos, però voldria aclarir-vos un parell de coses. Es ver que els 15 milions arriben a través del MOPU, però aquest ministeri té diverses seccions i lo de Sant Salvador arriba per medi de la Direcció General de Belles Arts i si no ho dedicam a això no tendrem ni això ni els 15 milions.

Quant a la depuradora sabem que no podem aguantar sempre aquesta situació. som conscients del problema i tenim varis projectes en estudi. Per altra part hi ha un Pla de Sanejament del Consell per a tota l'Illa, però mentre no es dugui a terme aquest pla i resolguem la seva financiació nosaltres anam analitzant les aigües. Si hi hagués emergència hauriem de prendre altres mesures. Es ver, com deis, que l'Ajuntament de Capdepera mos ha posat plet per mor d'aquest problema, però trob que no hem d'enverinar les coses i hem de fer comarca i superar antigues tirries. Jo vos vull esser sincer: si tenqués 15 milions lo primer que faria no seria la depuradora, crec que és més urgent assegurar l'abastament de les aigües netes.

MIQUEL PASCUAL: Conseller d'Ordenació del Territori.

—El capitol d'il.luminació i el d'aigües són diferents i, personalment, no em puc aficar amb el presupost de l'Ajuntament d'Artà. Per altra banda, hi ha hagut reunions conjuntes dels dos ajuntaments i la Conselleria a on estudiarem les passes a fer per a solucionar el problema. La bona voluntat per banda de l'Ajuntament d'Artà existeix.

Quant al temps, d'aquí a l'estiu est diarem la solució amb els tècnics que estan redactant el Pla d'Abastament i Sanejament Integral de Balnears, que es desplaçaran a Artà i Capdepera proposant vâries solucions alternatives a l'Ajuntament d'Artà per a que esculli la que més li convengui.

Després serà l'hora de cercar la financiació necessària.

Dins el Pla, la depuradora d'Artà serà una de les que tindrà preferència a l'hora de cercar aquesta financiació i si es trobàs, cosa que esper, es pot fer l'any que vé.

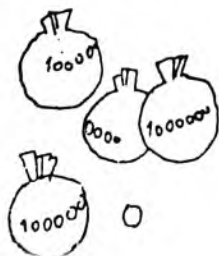
SALVADOR MOLL: Batle de Capdepera.

—Això no té explicació lògica, encara que desconesc si es ver que s'han donat aquests dobbers. Pens que si és ver és un absurd haguent-hi coses molt més urgents que aquestes.

—¿L'Ajuntament ha fet res en aquest problema?

—Sí, hem tengut uns contactes amb el Consell i l'Ajuntament d'Artà. El Consell s'ha compromés a elaborar uns Quaderns de Camp (estudi de la zona) i, a partir d'ells, anara cercar les millors solucions. Hem de tenir en compte que els problemes d'aigües no són els mateixos a Artà que a Capdepera encara que els d'Artà ens afecten molt directament, és per això que l'Ajuntament està disposat a col.laborar amb lo que sigui necessari per tal de conseguir la millor solució an es problema.

Hem d'intentar, en primer lloc, dialogar, però si això no és possible també estam disposats a adoptar les mesures en el nostre alcanç per solucionar el problema.

plaça des sitjar

PORT ESPORTIU. Una bona notícia en relació amb aquest tema conflictiu. Els promotors del projecte de Port Esportiu a Cala Rajada (Caldentey) han desistit de dur a terme l'esmentat projecte. Sembla que el motiu ha estat l'oposició que han trobat a certs sectors polítics i grups del poble.

OF DE RECORD. L'Associació Es Faralló, que ha omplert el poble de papereres, pareix que vol treure les unghes contra els qui no volen port esportiu.

103. Madò Magdalena Orpé Terrasa va complir 103 anys el passat 7 de Febrer. Ho va celebrar en la intimitat de la seva família i sense massa festa, donat que la seva filla Magdalena no es trobava gens bé per aquells dies. Li desitjам que en pugui complir molts més gaudint de bona salut, i noltros que ho vegem.

SANG. El dia 14 de Febrer va tenir lloc a Manacor la primera trobada comarcal de la Germandat de Donants de Sang de la Seguretat Social. Hi va assistir una nombrosa representació de Capdepera i Calavi Cala Rajada, actuant, d'entre altres, "Sa Gavella", per amenitzar l'acte.

BANDERES. Des d'un temps ençà, hem pogut veure com les barques de pesca del nostre port romanien amb la bandera espanyola flamejant al vent. Al principi hom pensava que devia ser cosa de festa. Després hem pogut saber que no era altra cosa que donar compliment a un ordre de la Comandancia de Marina que obliga a l'ús de tal senyera per entrar i sortir del port i sempre els diumenges i dies de festa. La dita ordre dicta també les normes per l'ús de la bandera de les comunitats autònomes, de bades.

LLAGOSTA. A partir del 1 de Març s'ha aixecat la veda per a la pesca de la llagosta. Desitjам una bona estiuada als nostres pescadors després d'un hivern molt magre degut al mal temps.

\$\$\$\$\$. La Companyia Telefònica ha procedit ja a tancar les síquies obertes per la instal·lació de noves línies. Hem de reconèixer que, malgrat les molèsties causades, les obres s'han duit a terme en un temps relativament breu. Tot sigui per més bé i que la pujada de tarifes ens agafi confessats.

BARCA. Hem sabut de l'Autoritat de Marina que la barca desapareguda a Canyamel el passat 3 de Febrer, fou recuperada per un vaixell prop de les costes d'Alger. Del seu tripulant, Miquel Llinàs, ni noves.

TEATRE. El grup local "Es Mussol" ha estrenat l'obra "El Retaule del Flautista". Molt positiu l'esforç de direcció, decoració, música i actors per sortir de la roda del teatre regional. S'ha aconseguit transmetre el missatge d'una forma digna i agradable. El dia 13 actuaran per als alumnes dels instituts d'Artà i Manacor.

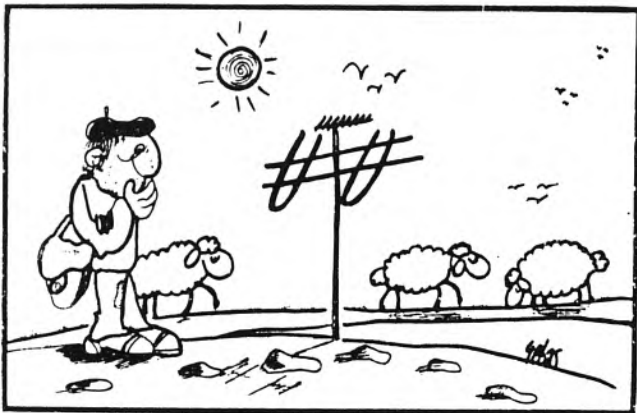
DISFRESSES. Com en altres ocasions també en les festes de disfresses hem pogut contrastar dues maneres d'entendre la formació dels nins: Unes festes han fomentat el que el nin es convertís en el mostrador del gust i el poder econòmic del pares; vestits comprats i mares aca enlaire. Tanta sort que altres mestres han ajudat la creativitat del nin animant-lo a fer la seva pròpia disfressa i pintar-se al seu gust. No hi faltaren els músics.

FLORETES= piropos. Ja n'ha arribat qualcuna a "Cap Vermeli": Uns l'han anomenat "Cap Roig", altres han preguntat si les dretes no sabien escriure i encara n'hi ha hagut que li han dit neo-franquista. Una satisfacció: nos llegeix tota casta de gent; que seguèixin.

ASTORATS. Hi hem quedat quan hem sabut que un senyor de Manacor que no viu a Capdepera, s'ha oferit a fer i pagar les escales del carrer del Recreo. ¿Què hi deu haver darrera això?

EMISORA. No és una inocentada. Es parla d'una emissora de ràdio municipal a Capdepera. En sabrem de coses...!

ESTATUTO DE CENTROS ESCOLARES. La Junta Directiva de la Asociación de Padres de Alumnos de S'Alzinar ha estès ampliament una circular per donar a conèixer el nou Estatuto de Centres i posar-lo en marxa. Explica el Consejo de Dirección, la Junta Económica i la Mecánica Electoral. Creim que és de la màxima importància per als pares que tenen els fills a l'escola, val la pena fer un esforç.

ENDEVINALLA

Vós qui sou un homo entès
i de llest passau la mida;
Quin és s'animal que crida
(quan té sa carn consumida)
i quan és viu no diu res?

LLÒCS DE VENDA: -Els 3 estays de Capd. i C.
Rajada.
-Llibre. Plaça de l'Orient.
-Llibreria Cala Rajada.
-Llibreria Escolar.

Hem fet aquest número:

Joan Nebot	Margalida Rechac
Mari Germa Melis	Toni Garau
Angel López	Ani Muñoz
Joana Colom	Maria del Carme Fuster
Miquel Flaquer	Maria Vives
Jaume Fuster	Joan Manuel Rosa
Biel Pérez	Pep Terrasa
Cati Bel Cursach	Catalina Nadal
Vicenç Nadal	Tonyi García

Els articles publicats en aquesta revista expressen únicament l'opinió dels seus autors.

Bolletí de l'Obra Cultural Balear
Capdepera-Cala Rajada
Març 1981
Carrer d'Es Port, 43, Capdepera
Dipòsit legal: P.M. 497/80

EXTRACTOS DE ACUERDOS DEL AYUNTAMIENTO PLENO

Sesión del día 5-2-81

Se acuerda elevar al Ministerio de Cultura, a través de la Delegación Provincial, la solicitud para que inicie expediente de declaración del Castillo de Capdepera como Monumento Histórico Artístico.

Se convoca oposición para cubrir en propiedad la plaza de Celador de obras.

Se aprueba el proyecto de ensanche del Camino Ses Talaioles.

Se convoca oposición para cubrir en propiedad la plaza de Maestro de obras de este Ayuntamiento.

Se acepta la oferta de D. Mateo Llull Riera para llevar a cabo, por su cuenta y a su cargo, previa autorización y supervisión del Ayuntamiento, las obras de la calle Recreo.

A propuesta del Concejal de Turismo, se aprueba el nuevo emplazamiento de la Oficina de Turismo, que se ubicará en la Plaza de los Pinos de Cala Rajada.

A propuesta del Concejal Delegado para el Cementerio, se acuerda vallar parte de los terrenos adquiridos para ampliación del cementerio, rogando a los vecinos que estén interesados, presenten solicitud de nicho o solar, para ver las necesidades que se deben cubrir, sin que ello suponga una adjudicación definitiva.

Sesión del día 19-2-81

Los señores Concejales D. Miguel Terrasa Juan, Jerónimo Alzina Mayol y D. Juan Nebot Vaquer, del PSOE, presentan ante el Pleno su renuncia al cargo de Concejales.

Sesión del día 24-2-81

Dados los acontecimientos ocurridos en el Congreso de los Diputados y el intento de golpe de Estado, se reúne el Pleno Municipal para expresar la repulsa por estos acontecimientos y su solidaridad con Su Majestad el Rey y demás organismos del Estado, haciendo votos por la pronta vuelta a la normalidad constitucional.

Sesión del día 28-2-81

El Pleno Municipal estudia dos recursos de Reposición interpuestos por el Sr. Balaguer Riera, contra acuerdos del Ayuntamiento Pleno, en relación a la concesión de los elementos temporales de la playa Cala Aguya y de la recuperación de uso público del camino que da acceso a la mencionada playa. El Consistorio, vistas las alegaciones del recurrente, acuerda aceptar los recursos y revocar los acuerdos recurridos.

Sesión del día 5-3-81

A las 9 de la noche se reúne el Pleno Municipal, con un amplio orden del día, que consta de 21 temas a tratar, pero antes de entrar en el estudio de los puntos, el Sr. Alcalde-Presidente, da la bienvenida a los tres nuevos concejales, D. Juan Sansó Barceló, D. Juan Manuel Bergara Meden y D. Agustín Muñoz Ronquillo, los tres del PSOE, que cubren las vacantes existentes por la renuncia de otros miembros del mismo partido; así mismo se da cuenta al Consistorio de la toma de posesión de los nuevos Concejales y del nombramiento de D. Juan Sansó Barceló como segundo Teniente de Alcalde, siendo nombrado asimismo como Depositario del Pósito Agrícola.

Seguidamente se pasa al estudio y aprobación de doce ordenanzas fiscales, de las cuales unas son modificación de las ya vigentes y otras son de nueva imposición. Dichas ordenanzas se encuentran en la Secretaría para todo el que quiera mayor información, estando expuestas al público.

A petición de algunos miembros de la Comisión Municipal Permanente, se acuerda cambiar el día de la celebración de sus sesiones, pasando a los jueves de cada semana.

Asimismo se acuerda dar las subvenciones a distintos organismos, como son la Cruz Roja, Religiosas Franciscanas, Cámara Agraria y Colegio de Secretarios, Interventores y Depositarios, en las mismas cantidades que el ejercicio pasado.

También se aprueba con cargo a este Ayuntamiento el alquiler de las dependencias de la Guardia Civil y de la Cruz Roja.

QUARESMA ¿ENCARA?

Gabriel Pérez

Crec que estam assistint a un ressorgiment de les festes del Carnaval i, en principi, és bo retrobar el sentit de la festa. Però per als cristians no acaba tot amb el carnaval. Comença la Quaresma. Començam a preparar la festa i el fet més important que tenim els cristians: PASQUA

Quaresma vol dir trobar temps per endinsar-se en lo més profund d'un mateix per veure lo bo i lo dolent que hi ha en el seu cor i lo que en surt a l'exterior per a afavorir un canvi d'actituds (conversió).

Això no és gens fàcil i sempre resulta més còmode cercar el camí del compliment i seguir com sempre. Com és més fàcil posar l'atenció en coses molt anecdòtiques de l'estil del Papa i deixar passar paraules com aquestes:

"El hombre, orientado hacia los bienes materiales, muy frecuentemente abusa de ellos. La civilización se mide entonces según la cantidad y la calidad de las cosas que están en condición de proveer al hombre y no se mide con el metro adecuado al hombre.

Esta civilización de consumo suministra los bienes materiales no sólo para que sirvan la hombre en orden a desarrollar las actividades creativas y útiles, sino cada vez más para satisfacer los sentidos, la excitación que se deriva de ellos, el placer momentáneo, una multiplicación de sensaciones cada vez mayor.

El hombre de hoy debe ayunar, es decir, abstenerse de muchos medios de consumo, de estímulos, de satisfacción de los sentidos: ayunar significa abstenerse de algo. El hombre es él mismo sólo cuando logra decirse a sí mismo: no. No es la renuncia por la renuncia: sino para el mejor y más equilibrado desarrollo de sí mismo, para vivir mejor los valores superiores, para el dominio de sí mismo".

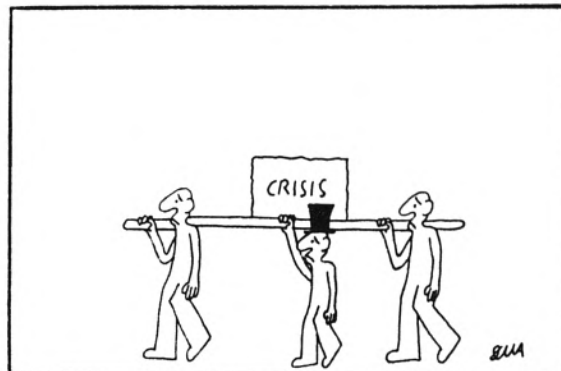
Es més necessari que mai el sacrifici del qui pot crear un nou lloc de treball i es complica la vida creant-lo. És la quaresma de la família que revisa la seva solidaritat i austeritat. Que troba temps per conversar pares i fills en un clima de comprensió mútua. És la quaresma que nos fa retrobar o renovar una pregària comunitària; no sols dir plegats una oració rutinària. La quaresma que nos fa cercar la veritat i nos fa deixar de xafarderies. Que nos fa més responsables en el treball i nos exigeix jugar net en el negoci encara que ningú ho faci. Que nos fa reconciliar amb un parent o un veïnat.

I tot això perquè volem seguir a Jesús.

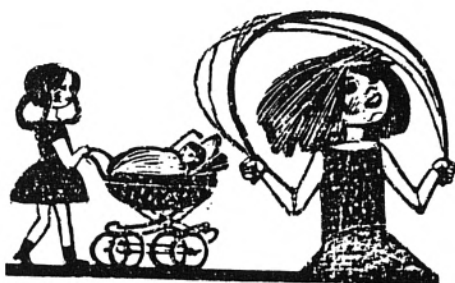

NUS EN PARAULES — TONI GARAU

- 1.- Dec esser molt masoquista: sempre que puc escolt les notícies de Ràdio Nacional.
- 2.- N'hi ha que se creuen que són la mà de Déu; jo en voldria esser el puny.
- 3.- Quan mosseg a uns és que estic estimant uns altres.
- 4.- Si no vos endinsau més enllà de la pell no em coneixereu, sols m'haureu tocat.
- 5.- ... i, amb tot, vos estim.

MINYO

Minyó de sucre
somni sense cabuda,
felicitat infinita,
dolçura replena,
món sense problemes.

Minyó de sucre,
mirada serena,
manetes de pepa,
llavis de rosella,
carena xistosa.

Poc a poc observa,
i també escolta,
i aprèn a somriure.

Il·lusió de dues vides,
racó de l'amor,
miracle del món,
petit però immens miracle.

I ell no s'entèn de res,
perquè tot el vell món
en un món nou per a ell,
un món ignorant de l'odi
i reple de felicitat.

Tonyi Garcia

perquè ?

PER QUÈ si l'Ajuntament d'Artà ha demanat un Pla Especial de Defensa contra els incendis dins el pla provincial no s'hi uneix l'Ajuntament de Capdepera i es fa un Pla Comarcal?.

PER QUÈ tots els nins d'un mateix poble no celebren les festes populars plegats?.

PER QUÈ per arreglar els camins de foravila s'ha anat a comprar la grava a Artà quan a Sor Jaumell la regalaven?.

PER QUÈ vénen mestres de fora a veure el teatre local i els d'aquí no hi comparèixen?.

Avui volem conversar amb un home que representa tota una època dins la història marinera de Cala Rajada, el patró Pere Fuster "Perico", que començà a pescar als nou anys. Recorda que li ensenyaren moltes coses D. Toni Garau "Des Magatzem" i D. Miquel Garau "Climentó". Ara té 67 anys i encara hi és.

ES COM A OBLIGAT COMPARAR LA PESCA DE LLAVORS I LA D'ARA.

Abans les barques eren petites, a Cala Rajada no hi havia port i els bous només hi venien de passada. Pescàvem tonyines i llagostes. La pesca era abundosa; la tonyina ja era cara: costava de 1'50 a 3 pessetes. Tiràvem les cranques perquè ningú les volia, s'estimaven més les ferrasses perquè tenien més carn i costaven lo mateix. Menjàvem poca carn; en l'estiu secàvem el peix que menjàvem en l'hivern. Els mariners vells saben moltes receptes de peix.

Pescàvem tota la setmana i només anàvem a ca nostra una estona el diumenge. Posàvem totes les llagostes dins un viver comú i cadascú feia una senya a les seves. Un pic per setmana les enviàvem a Barcelona després de haver-les arreglades a Ciutat on ja hi havia gel.

¿I LES BARQUES DE BOU?

Comencen a venir devers els anys trenta. També comencen a construir el moll en temps de la república i l'acaben devers l'any cinquanta.

¿I AVUI?

Avui hi ha més medis: ràdio, motors més bons, fibres sintètiques, barques més grosses. Per altra part, llevat d'un parell de pesqueres de gamba descobertes més tard, molt poques coses noves. Les senyes, bancs de pesca, roques, algues, són descobriments dels nostres avantpassats. Els sistemes de pesca actuals no són els adequats; es podrien fer menys hores de feina i estalviar combustible. Arribarà un moment en que el qui no tindrà doblers per fer-se un viver no podrà pescar ni comprar llagosta.

¿I EL TURISME?

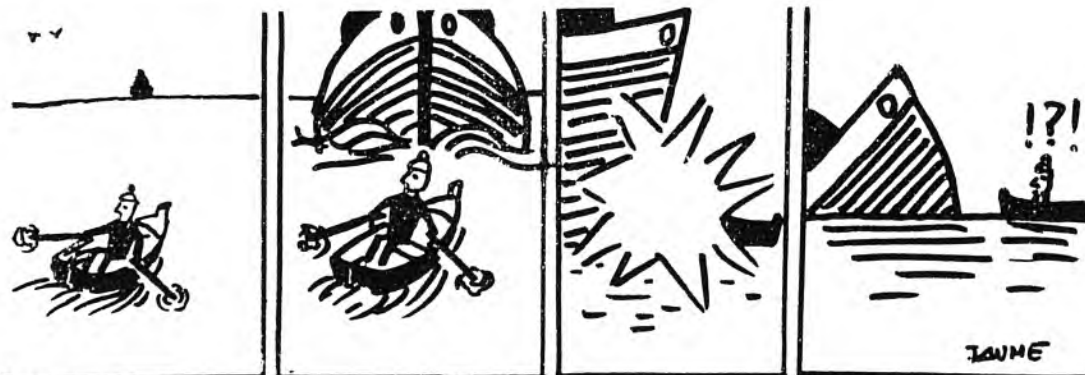
Fins que va arribar el turisme havíem de enviar el peix a Barcelona, ara no donam abast. Es consumeix tot aquí i més n'hi hagués. L'economia és bona i els mariners viuen bé.

Per altra part hi ha tot el problema de la brutícia que el turisme provoca. Els emissaris estan fets un desastre, n'hi ha un de romput. Es varen fer d'una manera provisional i cada vegada els han carregat més feina. Si no fan buidar els emissaris més enllà del Faralló les corrents marines no poden absorbir la brutor. Es un desastre.

¿QUE TROBAU DEL PROJECTE D'AMPLIACIO DEL PORT ESPORTIU?

Es un tema molt delicat i molt serio. Primer de tot és important no fer mal bé el paisatge. Endemés fer construccions dins la mar prop de platges d'arena és perillosíssim; és exposar-se a que Son Moll es quedi sense arena. S'hauria de fer després de haver elaborat un estudi ben fet de les corrents marines, però com que aixó és molt costós i no es farà veig molt pel·losa aquesta iniciativa. També em preocupa fort ferm el projecte de moll per surf que es vol construir a Na Ferradura, també podria afectar l'arena de Son Moll. Si s'haguéssin de fer els estudis necessaris l'inversió a curt terme no seria econòmicament rentable.

Fins a una altra, patró, i Déu faci que vos escoltin.

entrevistes

tendrem altres ocasions de conversar amb ell perquè viu enmig de nosaltres, però per aquest número li hem volgut fer quatre preguntes a En Miquel Pascual, Conseller d'Ordenació del Territori.

-¿QUE PENSES DE LA POLITICA URBANISTICA DE L'AJUNT. I DE LES NORMES SUBSIDIARIES?

-Com a Conseller, desitjo que les Normes Subsidiàries es redactin el més ràpidament possible, però és un procés lent i hem de tenir paciència.

Respecte a l'Ajuntament, com a gabinet, m'agradaria que els problemes que hi ha, concretament dins un partit que és el PSOE, s'arreglassin perquè l'Ajunt. ha estat aturat.

Quant a l'urbanisme, l'experiència que tenc com a Conseller és que la legalitat vigent no s'ha tengut massa en compte i això és una cosa molt dolenta. Si volem mantenir la democràcia hem de respectar les lleis i si no ens agraden les hem de canviar. S'ha de tenir en compte la seguretat jurídica. Les llicències municipals s'han de donar si estan ajustades a dret encara que no ens agradin: la manera de tenir un instrument jurídic al nostre gust és aprovar les normes Subsidiàries.

No respectar les lleis té dues conseqüències negatives: desprestigi de la Institució que no les respecta i retreu l'inversió davant la inseguretat de futur.

També és important anar a cercar solucions negociades a fi d'esgotar les vies de diàleg abans de cercar camins de força, ja que l'experiència demostra que, moltes vegades, per aquest segon camí, es divideix al poble i, qualche vegada, no es té una solució ràpida.

Els interessos col·lectius estan per damunt dels particulars i si un Ajuntament, per defensar els interessos col·lectius, esgota aquest camí de diàleg amb els particulars sense resultats positius, ha de fer servir decididament les vies legals que té per fer-los prevaleixer.

-¿SITUACIO ACTUAL DE LA PROBLEMÀTICA DE CALA AGULLA?

-Es l'atractiu turístic més gran del municipi i destruir-lo vol dir destruir la nostra economia. Per altra banda, Cala Agulla, com una de les poques platges verges, té un interès paisatgístic evident i això vol dir que l'Ajuntament ha de prendre les mesures adequades per a la seva conservació.

Estic convençut que esgotant la via de diàleg i fent servir les eines que té l'Ajuntament es pot solucionar el problema. És una solució lenta, però crec que és la més viable.

Respecte al Parc Natural, pens que és una figura de la llei però que n'hi ha d'altres, com per exemple, dins les Normes Subsidiàries, declarar fora la platja un espai lliure públic que, naturalment, s'hauria de comprar per part de l'Ajuntament o bé, en cas de negociacions negatives, expropiar.

Quant als accessos a la platja, és un dels problemes que tenim. Hi ha un Pla Especial que sembla no agrada a ningú i, per tant, la via legal seria la modificació o revisió per tal de donar a Cala Agulla els accessos i serveis més adequats.

-¿COMUNICACIONS?

-El problema és que les necessitats són molt més grosses que els diners que es tenen. Per tant, com a Conseller de Balears, no puc, perquè falta al sentiment de solidaritat, fer passar la carretera Artà/Cardepera davant totes les altres. El que sí puc fer és que les necessitats de Cardepera estiguin exposades davant l'organisme que ha de donar l'ordre de prioritats a les inversions (MOPU). Això s'ha fet i el projecte es troba en el programa de reserva del trienni 81/83. Per tant, això vol dir que la carretera es farà dins 1984 i, si hi ha sort, dins 1983.

Per aquesta carretera i arreglant altres Sant Llorenç/Coll d'Artà, les comunicacions amb Ciutat quedaran llestes.

Quant al segon accés a Cala Rajada, que és absolutament necessari i per això varem promoure l'aixampament del camí de les Talalloses (que es començarà prest) i acondicionar el camí de les Roses. Després marcarà empalmar amb la carretera d'Artà i acondicionar l'entrada a Cala Rajada.

Això quedará bastant millorada la infraestructura viària.

-¿QUE OPINES DEL PORT ESPORTIU QUE VOLEM CONSERVIAR A CALA RAJADA?

-Jo no tenc dades i, per tant, no sé si és bo o dolent. Però en general, si un port esportiu és bo o dolent s'ha de veure i, des del punt de vista ecològic, no afecta tant si s'amplia un port ja existent com si es fa un port nou.

Des del punt de vista d'interès social, s'ha de mirar quina entitat el projecte. L'important és que tengui un veritable interès social, que no sigui solament d'un senyor sinó de la col·lectivitat.

CARTES A LA REDACCIO

RESPOSTA A UNA QUESTIO DE PER QUE.

Al número segon d'aquesta revista hi va aparèixer la següent pregunta: PER QUE l'Associació de Pares d'Alumnes de l'Alzinar ha de fer socis protectors quan en el Centre hi ha un superàvid de 1.700.000,- pessetes?

Com a resposta, ens complau poder exposar davant l'opinió pública els punts que seguèixen:

— Es cert que hi ha un superàvid aproximat de 1.700.000,- pessetes. Els fons estan depositats a un compte dit de la "Comisión Escolar" on l'Associació hi té una firma de tres, no com a tal sinó a títol particular del firmant (¿?). Però, a l'hora d'estrenyer, aquesta firma no resulta necessària per disposar dels fons.

— La "Comisión Escolar" és una figura no prevista a cap llei i desconeixem el seu origen i les seves activitats. Inclús ignoram qui la formen, apart del director del centre. Ens sembla que va ésser instituída ja fa anys com una tapadora per poder manejar els fons baix un títol que sona bé i per evitar responsabilitats personals.

— Això vé d'antic. Així ho trobarem i, després de pensar-s'ho bé, l'actual Junta Directiva va decidir no fer una guerra per mor d'això. Perquè la "Comisión Escolar" morirà de mort natural ben prest, quan sigui substituïda per la Junta Económica prevista en el nou Estatut de Centres Docents on els pares hi tendran tres representats. Concretament aquesta nova Junta Económica ha de estar en funcionament dins el present trimestre escolar i l'Associació ja fa feina per preparar les eleccions que s'hauran de fer.

— Tornant als fons, hem de dir que hi ha una seriosa diferència de criteri damunt la provenència d'aquests doblers. Mentre que l'Associació defensa que provenen de l'excedent de les contribucions dels alumnes que dinen al menjador escolar (lo que duria implicar una major i necessària intervenció de l'Associació en el control i maneig dels fons), l'actual Director del Centre mantèn que els fons són sobrances de les ajudes de l'Estat per al menjador (d'on ell treu la conclusió que el control i maneig dels fons l'ha de dur ell). Es un tema conflictiu i poc clar; per aclarir aquest malentès noltros proposam una pregunta: Si per un sí acàs no volguéssim tenir cap excedent, ens sembla que hauríem de retallar les entrades. Aleshores, què és lo que retallariem?. Les ajudes de l'Estat o les contribucions complementàries dels alumnes?. Evidentment, retallariem les contribucions dels alumnes. Idó bé, vet aquí d'on provenen les sobrances. Per a noltros està massa clar...

— Si bé des d'un començament el Director ens va excloure tant de la decisió com del maneig dels fons, noltros hem intentat dues coses: En primer lloc, hem tractat de desbloquejar els doblers demanant la construcció d'un pati cobert, donant compliment així a un acord ja vell de l'Assemblea de l'Associació. El Director ens contestà que el Claustre no estava d'acord. Tinguèrem una reunió amb l'Inspector, el Director i tres mestres. Allà se'ns va exposar que hi ha necessitats més urgents i importants que el pati cobert; per exemple: material escolar, llibres per la biblioteca escolar, etc... La conclusió va ésser que el Claustre presentaria una llista de necessitats i que damunt d'aquesta llista i els nostres requeriments es faria un ordre de prioritats i començaríem tot d'una a donar solucions. Això va succeir al començament del mes de Desembre passat; i encara esperam la llista. Ens sembla que el Claustre no ha estat mai informat d'això ni reunit per fer la llista.

— Ja que no hem pogut fer res positiu, hem tractat d'impedir al manco que es fés un ús indegut dels doblers, oposant-nos fortament i per escrit a tot lo que arribava al nostre coneixement i que ens semblava inadequat. Creim que en aquest sentit hem tingut èxit.

— De tot lo dit es pot inferir, si no ho negam, que tenim fortes diferències d'opinió i d'actitut amb el Director sobre el destí dels doblers i també sobre una qüestió més important com seria la forma de dirigir el Centre; però sobretot hi ha hagut una manca de diàleg que certament no és imputable a aquesta Junta, que ha fet tot lo possible per a activar la qüestió i treure-la del punt mort on està. També creim necessari puntualitzar que ens consta que l'administració dels fons ha sigut honesta i puntual i que sempre hem trobat les màximes facilitats per obtenir quanta informació hem volgut damunt el moviment dels doblers.

— De fet noltros no feim un problema de l'administració dels doblers, sinó de la decisió sobre el destí dels mateixos. Perquè el Centre no és una entitat financera i no hi ha raó per a tenir aturats uns fons de la quantia dita quan hi ha necessitats importants i urgents a les que posar remei.

— Amb tot i amb això, malgrat lo dit abans, existeix la necessitat d'uns certs fons de maniobra perquè les ajudes de l'Estat es retrassen molt i, sense unes certes disponibilitats, no es podria donar menjar fins que es rebessin les primeres remesses. I, a l'hora d'escriure aquest aclariment, les ajudes primeres d'aquest curs encara no han arribat.

— Si feim separació d'aquest fons de maniobra, el superàvid disponible no és a la pràctica de 1.700.000,- pessetes, sinó bastant menys. Més o manco el situatíem damunt un milió de pessetes.

— De tots modos és un gran superàvid. Però l'Associació ni el controla ni el manetja. Encara que, si el donar destí d'aquests fons correspongués a l'Associació, aquesta ja es va pronunciar fa temps a una Assemblea en el sentit que els fons referenciats han d'esser destinats exclusivament per construir o comprar coses d'utilitat per al Centre.

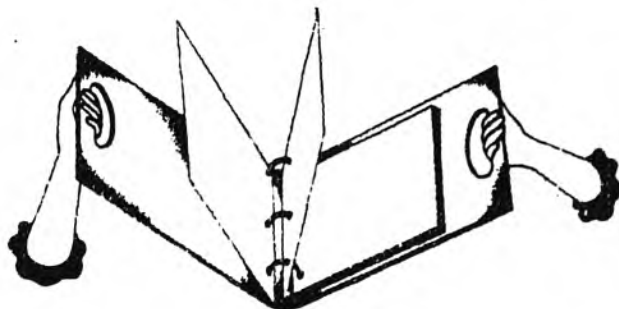
— Aleshores, l'Associació es troba que no sap com ni d'on treure doblers per fer front a les seves activitats i fins que li són propis: ajudes i organització d'extraescolars, excursions, conferències, visites a museus i altres llocs o actes culturals, etc...

— Amb aquest fi, l'actual Junta Directiva ha iniciat una campanya de captació de socis protectors. I és que hem pensat que és millor fer la financiació partint d'aportacions de socis protectors (que suposen una quota voluntàriament donada i que sol esser proporcionada a les possibilitats del donant) que recurrir al fàcil artifici de pujar una miqueta més les contribucions dels alumnes que dinen en el menjador que, en definitiva, només graven als que menjem i que, en el fons, suposen una taxa o tribut sense representació ni coneixença del que el paga.

— Finalment, no ens queda més que dir que la campanya ha tingut una agollida molt bona, lo que demostra una vegada més que la nostra escola preocupa i interessa més i a més molts de lo que pareix. I aprofitam per a agrair la generositat dels que s'han apuntat (perquè lo fàcil és trobar una excusa i dir que no) i també per dir que si qualcú hi vol col.laborar, només ha de dir-ho a qualsevol membre d'aquesta Junta.

— Perdonau si hem estat llargs. Desgraciadament contestar una pregunta sol esser més llarg i mal de fer que plantejar-la.

La Junta Directiva de l'A.P.A.

REFLEXIO SOBRE L'ENSENYAMENT (I).

No fa gaire, un amic meu pare de família, me va preguntar: ¿Tú, com a gabinet amb preocupacions culturals, com veus les nostres escoles?.

-Fotudes, molt fotudes- li vaig contestar- i desarelades per complet de la nostra realitat. Dins les nostres escoles no hi entra per res la nostra cultura, ni l'afany de recuperació de la nostra identitat com a poble.

Jo no sé si me va entendre, pentura perquè no vaig saber explicar-li en poques paraules tota la complexitat del sistema educatiu, que jo crec corcat i estantís.

Es dolorós pensar que els al.lots i al.lotes nostres arribin a l'edat de deixar l'escola sense que se'ls hagi ensenyat a conèixer i a copsar la realitat de l'entorn més proper: el propi poble. Coneixer i comprendre una cosa és la primera passa per a estimar-la, i estimar-la és arrelar dins ella. La realitat és la nostra problemàtica cultural, sotmesa des de fa segles a unescultures foranes, és ignorada per moltes generacions d'alumnes nostres.

I això és imperdonable. Hi ha que desconfiar dels qui passen per damunt de la nostra cultura en nom de la cultura universal. Rera aquestes raons hi ha un avenc ple de fosca. És clar que tota cultura és universal, però ho és perquè abans ha estat local. Sense el basament d'un punt geogràfic concret no pot haver-hi llamçament cap a la universalitat. Com més ampla serà la capacitat per explicar-nos els fonaments de la nostra realitat d'homes concrets, més preparats estarem per comprendre les realitats dels altres. Gairebé sempre el nostre ensenyament

ha capgirat els termes. Ens vol fer creure que tot el procés de comprensió és de fora cap a dins. I és tot a l'inversa. Hem de començar per comprendre el món més acostat per llançar-nos a altres experiències humanes.

Cal pensar que hi ha un procés reversible que pot capgirar tot el muntatge escolar.

Cal també tenir fe, uanfe aferradissa, una fe desesperada en la capacitat transformadora de l'escola. I cal també tenir fe en la nostra gent, en el poble, perquè la conquesta d'una escola transformadora de la societat, solament pot ser conquerida per les classes populars. No esperem concessions de dalt cap a baix, que no en faran de concessions.

Un amic meu, pagés ell, si voleu un poquet bèstia, va dir-me un dia, intuïnt que el sistema d'ensenyament no era més que un protector d'errors i privilegis:-"Les nostres escoles només preparen els ases perquè els privilegiats de sempre puguin seguir cavalcant". La sentència és un poc coenta, brutà, primitiva si voleu, però real, pròpia d'un home que toca amb els peus a terra.

Per tots els mitjans possibles hi ha que comprometre l'escola amb el context més immediat, amb l'entorn que li és propi, ancorant la seva pràctica diària dins la nostra realitat. L'escola hi ha que comprometre-la amb la seva funció fonamental, la de potenciar homes i dones lliures, sensibles, amb identitat personal i capacitat intel·lectual i física, i no titelles que finacionin al dictat i a la conveniència del amos de torn.

Materials per a la nostra història

Con este artículo deseo empezar, ilusionado, una serie de colaboraciones a fin de aportar unos datos sobre nuestro pueblo entre 1878 y 1914.

Seguramente entre los años 1872-80 el Archiduque Luis Salvador estuvo en Capdepera y lo describió de la siguiente manera: "Después de una cuesta muy empinada, se encuentran las primeras casas de pueblo a mano derecha; pasando por delante de una torre redonda, se entra en la villa por la calle de Palma.

Capdepera es un pueblo pequeño, que tiene sólo 1.419 habitantes y 495 casas, de las cuales hay 19 sin habitar. La mayoría de sus vecinos son agricultores o pescadores. Una larga calle, la única por la que se puede ir en carruaje, atraviesa todo el pueblo; esta calle se llama calle de Palma en su comienzo; y al terminar calle del Puerto, siendo este trozo mucho más amplio que el primero.

Las casas de Capdepera son de planta baja menos 49 que tienen un piso. Algunas casas tienen parras junto a sus fachadas. Capdepera es pobre en agua y tiene la necesidad de utilizar cisternas que existen en casi todas las casas. Unicamente la gran Font de l'Aljub es alimentada por el agua potable de un potable de un pequeño manantial.

Se ven muchas casas nuevas, pues el pueblo ha crecido mucho en estos últimos años.

Capdepera tiene dos plazuelas: La Plaza Mayor, que es bastante hermosa, y la Plaza Vieja donde hay un gran almez. En el Castillo hay algunas casas habitadas.

La nueva Iglesia se dedicó a San Bartolomé y está al comenzar el pueblo, a mano derecha, donde termina la carretera".

Esta es la precisa y hermosa descripción del pueblo que hace el Archiduque. De los datos que aporta creo que, unicamente, los 1.419 h. que le atribuye no corresponden a la realidad; según los censos, en 1820 se contaba con 1.200 h.; en 1870 con 1.878 h. y en 1887 con 2.649h.

Entre los años 1870 y 1880, Capdepera crece muy rápidamente; según D. Melchor Llull "la línea ascensional del índice de natalidad llega a su cénit en la década del 70 al 80 que dió un promedio de 68'1 bautismos por año". Existía también una pequeña inmigración.

A partir de estas fechas, el pueblo comenzará a extenderse hasta alcanzar la situación, a principios de este siglo, que conocimos con anterioridad a la llegada del turismo.

Pep Terrasa

alcoholisme i noble

Jaume

Santandreu

Basta entrar a qualsevol cafè de noble o anar un diumenge decapvespre a un camp de futbol de la Part Forana per donar-nos perfecta compte de que l'alcoholisme no és, per desgràcia, un problema exclusiu de Ciutat. Al pobles hi ha també malalts del beure.

Però passa que als pobles, llevat de qualque excepció, l'alcoholisme no es revesteix de les darreres formes tràgiques que, de vegades, es veuen a Ciutat: homos o dones que van de la banda, que criden pels carrers o que romanen tirats a un banc de la plaça. Als pobles quan qualque gat arriba a donar aquests espectacles, d'una forma o l'altra, el traginen a Ciutat. Basta anar a la Clínica Mental o als altres llocs per on recalen els marginats

per sobre que aquesta afirmació no és gens ni mica gratuïta.

Creim que l'alcoholisme en el noble té dues característiques que en podriem dir positives:

1ª.- Molts estan encara en un grau intermig. Pateixen una espècie d'alcoholisme intermitent. Tenen totes les traces de la personalitat alcohòlica, amb totes les seves conseqüències psíquiques i somàtiques, però només es carreguen els caps de setmana i les festes.

2ª.- No han romput del tot, encara, amb el seu propi medi-ambient. Nos referim en concret a la família, a la feina i als companys. Es veritat també que aquesta condició pot ser una espasa de dos talls. Per una banda pot ser que aquest mateix ambient sigui per a ells el canal inductor per beure.

Beuen per fugir dels problemes de la família o de la feina i també perquè els companys els empenyen. Però també és cert que, a l'hora d'estrenyer, de decidir-se a deixar el beure, aquest mateix ambient -es posa, fills, treball, amics- pot ser el gran motiu que els dugui a fer l'esforç. Massa bé sabem que en els centres de des-alcoholització el gran problema és trobar motius perquè deixin de beure.

Aquestes dues característiques fan que tota la feina de mentalització, de prevenció i de curació es podrien realitzar millor en els pobles que a Ciutat.

Per a això manca -i a aquí ve la nostra proposta- que qualcú (ajuntament, associacions de veïnats, clubs culturals, parròquies, metges, religioses, etc.) hi prengui una mica d'interés i comenci un petit Centre d'Orientació i Consulta.

Només manca que qualcú s'ho proposi seriosament. Qualcú que no cerqui resultats espectaculars, que tenguí seny i discreció i molta paciència. A poc a poc s'aniria creant un clima de confiança i la problemàtica, fins ara amagada, començaria a sortir.

Hi ha persones prou preparades per donar una mà.

L'ALTRE ELEGÀNCIA

L'altre dia, arant a Ciutat, vaig posar la ràdio del cotxe. Donaven les notícies i, una d'elles, em va donar què pensar. Era la següent: Aquesta setmana s'han concedit "Los premios a la elegancia" i han recaigut en un cantant de moda i en una senyora que no sé qui és, però que deu ésser una d'aquestes senyores que freqüenten els salons i les festes de societat.

Vaig agafar un bon cap de fil amb aquesta notícia. Vos asseguro que me va empipar ferm allò de "los premios a la elegancia".

¿Com és possible -pensava jo- que en un món a on la crisi econòmica és cada dia més forta, on la possibilitat d'una altra guerra mundial penja d'un fil cada dia més prim, on a cada hora augmenta l'atur, la marginació i la pobresa; en un món on el paisatge i la natura són cada dia fortament atropellats, a on l'educació i l'ensenyament són manipulats; en un món que -definitivament- camina cap a la seva pròpia destrucció, com és possible -seguien pensant- que hi hagi gent que s'entretengui en concedir "los premios a la elegancia".

Enfront de l'elegància de revista i de concurs, pens que s'haurien d'instituir uns premis per a una elegància distinta i el que jo crec:

—L'elegància del pare de família que ha de donar pa als seus amb un sou miserable.

—L'elegància del jove i de l'adult, que cerquen feina i veuen morir les seves il·lusions dia a dia.

—L'elegància d'una ensenyança a on sigui primer la formació de persones que no pas imbuir uns simples coneixements tècnics.

—L'elegància del que defensa el seu entorn i la seva cultura.

—L'elegància del que lluita en defensa dels drets de l'home.

—L'elegància del que sap viure i sobre tot, conviure.

—L'elegància del que sap estimar fins a deixar-hi la pell.

Maria del Carme

DURANT EL MES DE FEBRER...

HAN NASCUT:

Juan Antonio Ferrera Sirer, d'En Florencio i Na Maria Esperança.
Ana María Estrella Montero Fernández, de N'Antonio i Na Rafaela.
Antònia Maria Alzina Brunet, d'En Pere i Na Joana.

S'HAN CASAT:

En Ramón Rotger Canet amb Na Catalina Ruíz Sancho.
N'Angel del Río Guerrero amb n'Antònia Ferrer Barceló.
En Toni Vives Ginard amb N'Encarnación González Medina.

HAN MORT:

Na Maria Pascual Vives.
En Sebastià Nebot Nebot.

SUBTILESES

Na Bàrbara, sa nostra filla, ja fa "tas-ta". ¿Se diu "tas-ta"? Bé, ja sabeu, allò d'aguantar-se just-just, caic-no-caic. An en Miquel i a mí, això ens pareix tot lo món, malgrat sa nina pegui culades a voler. Na Bàrbara, és sa primera i per ara s'única. Com aquell que diu no hem tingut temps de comanar-ne d'altre. A més a més, volem veure primer si sabem surar aquesta que ja tenim, abans de tornar escriure. Com podeu suposar, per allò que és sa primera, qualsevol coseta que té (una tossideta, un etxem), a nosaltres ja ens pareix d'operar. I si ens aturam a Ciutat, és perquè fa mal passar el bassiót, que si no... Ah! No vos ho pensava a dir. Es mes passat, vàrem comprar un cotxe nou. En Miquel va anar a "la casa" a cercar-lo. Si vos dic que vaig guaitar a sa finestra devers cinc-cents vegades, a cada cotxe que sentia passar, ho podeu ben creure. A l fi quan va arribar, es corc me sortia des lloc. Era tan lluent, tan nou, tan hermós, tan llarg, tan ample, tan alt, tan de tot...

Vàrem anar a fer-hi una volteta tot d'una amb aquell "Mercedes" que acabàvem de comprar, i vos asseguro que no havia covalcat en cap altre de millor ni que hi fés més bon anar.

Ara passades les emocions dels primers moments, he arribat a descobrir que tan sols es tractava d'un "Dyane-6" i que més bé pareix un cranc. I que en Miquel quasi no el me deixa manar, per por.

Bé, ja vos aniré contant més coses. Es que a ca-nostre hi passen unes aventures!

Catalina Nadal

esports

Les tombarelles que dona el món!. Fa un mes, parlàvem de les possibilitats de jugar la lligueta d'ascens a 3ª Divisió Nacional. Uns quants resultats adversos pareix que han esfumat aquelles possibilitats. I, el que és més greu, han fet que en Lluís Nebot se deslligàs de la disciplina del Escolar. En Lluís, per noltros un home conscient i treballador. Probablement hagi estat el seu propi sentit de la responsabilitat el que l'hagi impulsat a deixar el Club, en no trobar una justa correspondència per part d'alguns jugadors.

De moment el substitueix en Pep Fuster, que fins ara s'encuidava dels juvenils. En Pep ha estat sempre al servei de l'equip de Capdepera, primer com a jugador i després

com entrenador. No esperam d'ell cap miracle. Sí, en canvi, esperam que alguns jugadors facin l'esforç que no han fet fins ara, per ajudar a treure el carro.

.....

Amb motius dels incidents produïts en el partit Escolar-Algaida, fou clausurat el nostre camp per un partit. Així, l'Escolar-Xilvar va haver de jugar-se a Vilafranca. Al respecte hem de dir que fins a cert punt, comprenen i disculpen l'actitud de l'espectador que va agredir a l'àrbitre. Un moment d'ofuscació el pot tenir qualsevol. El que no disculpen de cap manera, és l'actitud d'un sector d'aficionats -d'aquells que tiren la pedra i amguen la mà- que feien befa de l'atupat i apludien l'agressor.

.....

Contra el Ca'n Picafort i el Xilvar, l'Escolar va haver d'alienar a nou i vuit subvint, respectivament. El motiu, lesions i altres herbes. De totes maneres, els joves varen complir i ens donaren la prova de que podem confiar en les noves promocions de cara a un futur immediat.

.....

No tot són notícies dolentes. Els infants de l'Escolar estan realitzant una magnífica temporada. A l'hora d'escriure aquestes retxes estan classificats en tercera posició, solament precedits pels inasequibles Olímpic i Poblense.

A propòsit dels infants, hem de dir -també dins el capítol de bones notícies- que els jugadors Biel Bernat i Pep Roig ha estat cridats per formar part de la selecció de Balears. El que falta és que aquesta cridada tenguí una confirmació i els poguem veure vestint la camisola de les Illes.

.....

S'estan confirmant els nostros desitjos que quedaren plasmats al n.º 1 d'aquesta revista, respecte d'en Benito Hernández. El que fou jugador de l'Escolar i des de la seva incorporació al Serverense, s'ha convertit en l'autentic "crak" d'aquell equip. I si no que ho demanin a l'Artà i tants d'altres equips que han rebut els gols d'en Benito.

.....

Unes retxes per recordar que segueix el seu curs el Campionat de Mallorca de Petanca i que l'equip de Cala Rajada pot ésser considerat com a revelació, tota vegada que el ser el primer any que hi participen, estan fent un paper més que digne.

.....

Hem pogut veure ja, els cartell anunciadors dels II Marathom Internacional de Windsurfing de Cala Rajada a celebrar el proper estiu. Tendrem temps d'ocupar-nos en successives publicacions d'aquesta prova esportiva reservada a una especialitat que s'han convertit en l'autentic "boom" dels esports aquàtics.

MARCADOR FEBRER

Alevins

- Santanyí 1 - Escolar 0
- Escolar 1 - Badia de Llevant 3
- Campos 1 - Escolar 0
- Escolar 0 - Olímpic 2

Infants

- J. Bunyola 1 - Escolar 2
- Escolar 1 - Búger 0
- Atc. Manacor 0 - Escolar 0
- Escolar 5 - Espanya 1
- J. Sallista 0 - Escolar 1

Juvenils

- Escolar 0 - Petra 1
- Olímpic H. 4 - Escolar 0
- Escolar 5 - Sant Joan 0
- Espanya 3 - Escolar 1

Aficionats

- Escolar 2 - Artà 0
- Sòller 6 - Escolar 1
- Escolar 1 - Artà 2
(Copa President)
- Escolar 0 - Mariense 0

1ª Regional Preferent

- Escolar 0 - Santanyí 0
- Petra 3 - Escolar 0
- Escolar 0 - Algaida 1
- Ca'n Picafort 3 - Escolar 1
- Escolar 1 - Xilvar 0

